

ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พงศกร ถิ่นเขาต่อ¹

Pongsagorn Thinkhotor

¹ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

Faculty of Law, Suratthani Rajabhat University

E-mail: pongsagorn1977@gmail.com *First author

Article History

Received; 18-04-2025; Revised;
11-06-2026; Accepted; 11-06-2026
<https://doi.org/10.14456/issc.2026.23>

คำสำคัญ:

ข้อบัญญัติท้องถิ่น; อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ;
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

บทคัดย่อ

บทนำ: การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศเป็นแนวทางสำคัญในการสร้างสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทที่สำคัญในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อรองรับการพัฒนา เทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นพื้นที่ที่มีการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและเกิดปัญหาหลายด้าน จำเป็นต้องมีข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เหมาะสมและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน **วัตถุประสงค์ของการวิจัย:** 1) อำนาจและหน้าที่ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น เพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 2) สภาพปัญหาการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาล ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 3) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี และ 4) เพื่อจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี **ระเบียบวิธีวิจัย:** เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ ประชาชน และผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย ในเทศบาลตำบลขุนทะเลรวม 38 คน **ผลการวิจัย:** พบว่า การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นไปตามกรอบอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่กำหนด ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในการออกข้อบัญญัติของเทศบาลต้องใช้อำนาจได้เฉพาะที่มีกฎหมายให้อำนาจนั้นไว้และต้องไม่ใช้อำนาจเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด สภาพปัญหาของการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ด้านกายภาพ ประสบปัญหาในด้านการจัดวางผังเมืองให้สอดคล้องกับพื้นที่ ด้านเศรษฐกิจ พบว่า โรงงานบางอุตสาหกรรมบางแห่งยังอยู่ในที่ตั้งของชุมชนที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วทำให้สังคมเกษตรกรรมของคนในชุมชนกลายเป็นสังคมเมือง ด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ด้านระบบ

สาธารณูปโภคที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของคนในพื้นที่ และการปล่อยของเสียส่งออกมาจากโรงงานอุตสาหกรรม ด้านสังคม พบว่า การขยายตัวของโรงงานอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นทำให้เกิดประชากรแฝงเกิดปัญหาชุมชนแออัด ด้านบริหารจัดการ พบว่าขาดความร่วมมือจากทุกภาคส่วนและไม่มียุทธศาสตร์ที่ชัดเจน ทั้งนี้ ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่มีส่วนร่วมในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ แต่เสนอให้โรงงานอุตสาหกรรมมีการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน

MODEL LOCAL ORDINANCE FOR THE DEVELOPMENT OF AN ECO-INDUSTRIAL CITY BY LOCAL GOVERNMENT ORGANIZATIONS: A CASE STUDY OF KHUN THALE SUBDISTRICT MUNICIPALITY, MUEANG DISTRICT, SURAT THANI PROVINCE

Keywords:

Local ordinance; Eco-industrial city;
Local government organizations

ABSTRACT

Introduction: Eco-industrial city development is an important approach to achieving a balance among economic, social, and environmental dimensions. Local administrative organizations play a significant role in issuing local ordinances to support such development. Khun Thale Subdistrict Municipality, Mueang District, Surat Thani Province, has experienced rapid industrial expansion, resulting in various problems. Therefore, appropriate local ordinances and public participation are essential for sustainable eco-industrial city development. **Objectives:** This research aimed to study: 1) the authority and duties related to issuing local ordinances for eco-industrial city development of Khun Thale Subdistrict Municipality, Mueang District, Surat Thani Province; 2) the problems and conditions of eco-industrial city development in the area; 3) community participation in drafting a model local ordinance; and 4) the formulation of a model local ordinance for eco-industrial city development. **Method:** This study employed qualitative research methods, including documentary research, in-depth interviews, and focus group discussions. The sample group consisted of 38 participants, including municipal administrators and officers, residents, and legal experts in Khun Thale Subdistrict Municipality. **Result:** The findings revealed that the issuance of local ordinances for eco-industrial city development by Khun Thale Subdistrict Municipality was in accordance with the legal framework prescribed by the Constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2560 (2017), the Municipal Act B.E. 2496 (1953), the Subdistrict Council and Subdistrict Administrative Organization Act B.E. 2537 (1994), and the Public Health Act B.E. 2535 (1992). The municipality could exercise only the powers explicitly granted by law and within the prescribed legal limits. Regarding development problems, physical issues included inappropriate urban planning and land use management. Economic problems arose from industrial factories being located near rapidly expanding communities, transforming agricultural societies into urban societies. Environmental problems included insufficient public utilities and industrial waste discharge. Social problems involved the increase of hidden populations and overcrowded communities due to industrial expansion. Administrative problems included a lack of cooperation among all sectors and unclear management policies. In terms of participation, most residents had limited involvement in eco-industrial city development; however, they suggested that industrial factories should adopt effective management

practices that minimize environmental impacts and enhance the quality of life of local communities.

1. บทนำ

ปัจจุบันการประกอบอุตสาหกรรมต้องประสบปัญหาที่เกิดจากการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชากร ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม ปัญหาน้ำเน่าเสีย อากาศเป็นพิษที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ นอกจากนี้บางพื้นที่ยังมีปัญหาเกี่ยวประชาชนแฝงจำนวนมากส่งผลกระทบต่อการใช้ทรัพยากรเพื่อการอุปโภคบริโภคและสาธารณสุขบริโภคขั้นพื้นฐานเกินกว่าศักยภาพของพื้นที่ที่จะรองรับได้ทั้งนี้การแย่งชิงทรัพยากร รวมถึงปัญหาการเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จนก่อให้เกิดความขัดแย้งในพื้นที่ที่มีการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม มีการคัดค้านจากประชาชนในทุก ๆ พื้นที่ที่โรงงานอุตสาหกรรมจะเข้าไปลงทุน ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้ให้สิทธิกับชุมชนให้มีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาพื้นที่ของตนเอง เช่น บุคคลและชุมชนมีสิทธิเข้าชื้อกันเพื่อเสนอแนะต่อหน่วยงานรัฐให้ดำเนินการที่จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนหรือชุมชน หรือดเว้นไม่ดำเนินการสิ่งที่จะก่อผลเสีย และหน่วยงานรัฐต้องพิจารณาข้อเสนอนั้นโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพิจารณาด้วย (มาตรา 43) และหากการดำเนินการที่อาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย ฯลฯ รัฐต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียประชาชน และชุมชนที่เกี่ยวข้องก่อน เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาดำเนินการ (มาตรา 58)

ในการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น จำเป็นต้องผลักดันให้ภาคการผลิตมีความสมดุลมั่นคงและยั่งยืน ด้วยการเสริมสร้างศักยภาพของภาคอุตสาหกรรมให้เติบโตและเข้มแข็งเพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศและอุตสาหกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในอนาคต เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2560-2564 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับภาคอุตสาหกรรมที่มุ่งเน้นการดำเนินกิจการที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อมตลอดจนส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้พัฒนาสู่ความยั่งยืน (Meksuk & Chantuek 2018) ^[7]

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กฎหมายกำหนดให้สภาตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาโครงการและงบประมาณของสภาตำบล ปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตำบลตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่และหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด (มาตรา 22) และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้การกระจายอำนาจหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สามารถจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง (มาตรา 16) เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองได้ โดยการออกกฎหมาย การใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการงานให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนปฏิบัติราชการ ซึ่งการผลักดันให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพัฒนาอุตสาหกรรมและชุมชนได้อย่างยั่งยืนตลอดจนสามารถเกิดขึ้นได้จริงในประเทศไทยจะต้องเกิดจากความร่วมมือของหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จึงต้องกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่ที่รับผิดชอบ ซึ่งการพัฒนาเมืองให้เกิดความยั่งยืนต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเชิงพื้นที่อย่างบูรณาการและมุ่งเน้นการพัฒนาที่สมดุลในทุกมิติ ไม่เน้นแค่การเพิ่มรายได้ แต่ต้องคำนึงถึงคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนทั้งประเทศและที่สำคัญจะต้องไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน รู้และเข้าใจสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นตนเองเป็นอย่างดี จึงเป็นแกนหลักสำคัญในการดำเนินการพัฒนาเมืองเพื่อตอบสนองแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในระดับท้องถิ่น โดยควรตั้งเป้าหมายหรือวางทิศทางการพัฒนาเมืองว่าจะไปในทิศทางใด ด้วยเมืองแต่ละแห่งมีลักษณะภูมิประเทศ สภาพแวดล้อมและทรัพยากรที่แตกต่างกัน ดังนั้น การวางแนวทางการพัฒนาเมืองที่เหมาะสมและสอดคล้องกับภูมิประเทศและภูมิสังคมของแต่ละเมืองที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับผิดชอบจะเป็นส่วนช่วยในการส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ (Surit, 2018) ^[9]

การกระจายอำนาจในเชิงพื้นที่ (Decentralization territorial) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้มีความคล่องตัวในการบริหารราชการแผ่นดิน การจัดทำบริการสาธารณะ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ได้มากที่สุดและตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างทันท่วงที การดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่

มีลักษณะเป็นการใช้อำนาจมหาชนไม่ว่าจะเป็นการจัดทำบริการสาธารณะ การดำเนินการเกี่ยวกับงบประมาณ หรือการกระทำอื่นใดที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะฝ่ายปกครองย่อมต้องอยู่ภายใต้หลัก “การกระทำทางปกครองต้องชอบด้วยกฎหมาย” ที่เรียกร้องให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะกระทำการอย่างใด ๆ มิได้หากไม่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ และจะกระทำการขัดต่อกฎหมายไม่ได้เช่นกัน ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมไม่อาจที่จะดำเนินการใช้อำนาจได้หากปราศจากกฎหมายอันเป็นแหล่งที่มาของการใช้อำนาจนั้น ดังนั้น นอกจาก รัฐธรรมนูญ และกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติแล้ว ข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงมีความสำคัญในฐานะที่เป็นแหล่งที่มาของอำนาจประการหนึ่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการจัดทำบริการสาธารณะในท้องถิ่น การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ การจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงมีความสำคัญในการบริหารราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (Jaijing & Wongwisetthorn, 2022)^[3]

เทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กที่ที่มีการจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ กฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกฎหมายการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 ย่อมมีหน้าที่ในการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการ การจัดบริการสาธารณะ และพัฒนาพื้นที่ของตำบลขุนทะเล ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 50,646 ไร่ 10 หมู่บ้าน มีการประกอบกิจการอุตสาหกรรมประกอบด้วย โรงงานยางแผ่นรมควัน จำนวน 3 แห่ง โรงงานไม้แปรรูป จำนวน 2 แห่ง โรงงานไม้ยางพารา จำนวน 3 แห่ง โรงงานน้ำแข็งหลอด จำนวน 3 แห่ง โรงงานคอนกรีตอัดแผ่น จำนวน 2 แห่ง และโรงงานผลิตน้ำดื่ม จำนวน 4 แห่ง จากการศึกษา พบว่า การดำเนินงานของเทศบาลในการป้องกันและแก้ไขภาวะมลพิษในเขตพื้นที่ อาทิ การกำจัดขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย กรณีการคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ การป้องกันและแก้ไขภาวะมลพิษ ที่เกิดจากการประกอบอุตสาหกรรมในพื้นที่ยังไม่ได้มีการจัดทำเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่น ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของชุมชนในพื้นที่อาศัยอยู่โดยรอบได้ (Khun Thale Subdistrict Municipality, 2018)^[4]

จากความสำคัญของการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ และปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อชุมชนในการบริหารราชการแผ่นดินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ โดยการลดการทิ้งหรือการปลดปล่อยของเสียออกจากโรงงานโดย การเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิตให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ลดของเสียจากโรงงานที่ประกอบกิจการอุตสาหกรรม โดยการเพิ่มกลไกในการจัดการสิ่งแวดล้อม ที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของชุมชน ผลของการพัฒนาอุตสาหกรรมนอกจากจะทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ มีการจ้างงาน แต่ก็ได้ส่งผลกระทบต่อปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสุขภาพอย่างกว้างขวางต่อชุมชน (Tuntiwadakarn, 2017)^[10] ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาจะนำไปพัฒนาตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานีให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและใช้เป็นแนวทางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอำนาจและหน้าที่ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
3. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

4. เพื่อจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

3. การทบทวนวรรณกรรม

อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco Industry) คือ การพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของพื้นที่ให้เจริญเติบโตไปพร้อมกับความเจริญของชุมชน และการรักษาสภาพแวดล้อมที่ได้อย่างสมดุล เป็นการพัฒนาย่างยั่งยืน โดยความร่วมมือของผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายทั้งภาครัฐ ผู้ประกอบการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภาคประชาชนในพื้นที่และนักวิชาการ การพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เป็นการพัฒนาเมืองที่สร้างความสมดุลทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคมทำให้อุตสาหกรรมอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างเป็นสุขและยั่งยืนโดยมีมิติกายภาพและการบริหารจัดการเป็นปัจจัยเสริมเพื่อให้การพัฒนาอย่างยั่งยืน มีแนวคิดการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในรอบ 5 มิติ 20 ด้าน (Department of Industrial Promotion, 2015)^[2] ซึ่งประกอบด้วย 1. มิติด้านกายภาพ คือ มีทำเลที่ตั้งสอดคล้องกับผังเมือง และมีการวางผังการใช้ประโยชน์พื้นที่ กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อม แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ 1) การวางผังที่ตั้งและการจัดพื้นที่ 2) การออกแบบอาคารและบริเวณโดยรอบ 2. มิติด้านเศรษฐกิจ คือ มีความคุ้มค่าในการผลิต และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น ผู้ประกอบกิจการ และชุมชนอย่างมั่นคง แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ 1) เศรษฐกิจอุตสาหกรรม 2) เศรษฐกิจท้องถิ่น 3) การตลาด 4) การขนส่ง 3. มิติด้านสิ่งแวดล้อม คือ มีการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี ลดและป้องกันมลพิษ ใช้ทรัพยากร และพลังงานอย่างคุ้มค่า แบ่งเป็น 9 ด้าน คือ 1) การจัดการคุณภาพน้ำ 2) การจัดการคุณภาพอากาศ 3) การจัดการกากของเสียและวัสดุเหลือใช้ 4) การจัดการพลังงาน 5) การจัดการเหตุเดือดร้อนรำคาญ 6) กระบวนการผลิต 7) ประสิทธิภาพเชิงนิเวศ 8) การจัดการด้านความปลอดภัยและสุขภาพ 9) การเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม 4. มิติด้านสังคม คือ พลังงานในพื้นที่และชุมชนโดยรอบมีคุณภาพชีวิต และสังคมที่น่าอยู่ แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ 1) คุณภาพชีวิตและสังคมของพนักงาน 2) คุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นโดยรอบ 5. มิติด้านการบริหารจัดการ คือ การบริหารจัดการในพื้นที่อย่างเป็นระบบ โดยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) การบริหารจัดการพื้นที่อย่างมีส่วนร่วม 2) การพัฒนาและรักษาระบบบริหารระดับสากล 3) ข้อมูลข่าวสารและการรายงาน

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 เป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศที่กฎหมายอื่นใดจะขัดแย้งกับกฎหมายรัฐธรรมนูญไม่ได้ บทบัญญัติที่สำคัญตามรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช 2560 ที่ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 250 ที่กำหนดหน้าที่และอำนาจในการจัดทำบริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบในการออกกฎหมายที่ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญทั้งนี้เพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 60 บัญญัติให้เทศบาลมีอำนาจตราเทศบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อบทกฎหมาย ในกรณีดังต่อไปนี้ (1) เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่ของเทศบาลที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ (2) เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้เทศบาลตราเทศบัญญัติหรือให้มีอำนาจตราเทศบัญญัติ และมาตรา 64 บัญญัติว่า “ในกรณีฉุกเฉินซึ่งจะเรียกประชุมสภาเทศบาลให้ทันทั่วที่มีได้ คณะเทศมนตรีอาจออกเทศบัญญัติชั่วคราวได้เมื่อได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด และเมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้ว ก็ให้ใช้บังคับได้” และภายใต้บังคับแห่งกฎหมายเทศบาลมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องทำในเขตเทศบาลในมาตรา 50(3) คือ ต้องรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล หรือหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยการนั้น และหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถออกข้อบัญญัติหรือกฎข้อบังคับเพื่อใช้บังคับภายในเขตพื้นที่ของตนได้ โดยสภาเทศบาลทำหน้าที่ฝ่ายนิติบัญญัติในการ

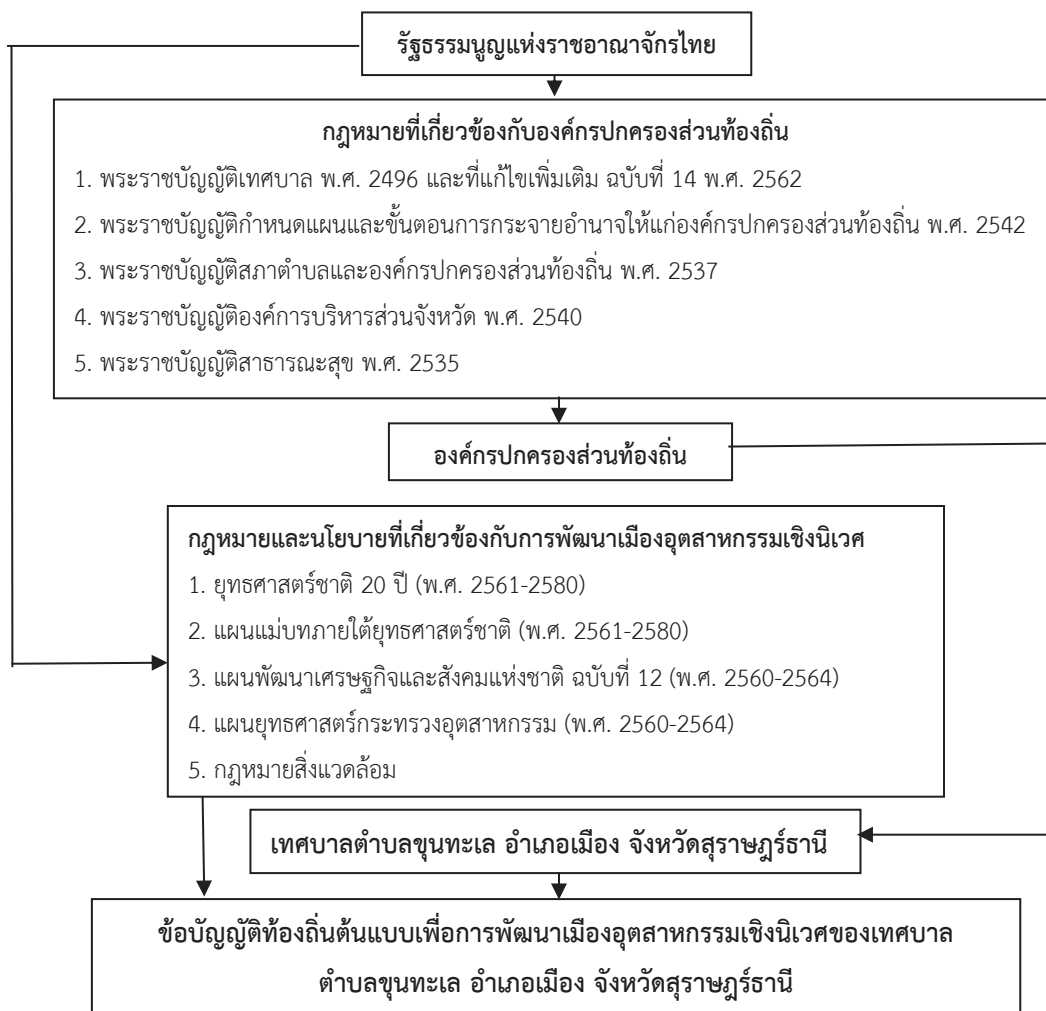
ตราเทศบาลบัญญัติที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย เพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งรองรับการบริหารจัดการและการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้เกิดความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายที่กระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ดูแลและควบคุมด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ โดยครอบคลุมการจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล สุขลักษณะอาคาร เชนตราคาญ และกิจการที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งให้อำนาจเทศบาลในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อควบคุมและกำกับดูแลกิจกรรมต่าง ๆ ภายในเขตพื้นที่ ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองสุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต และสิ่งแวดล้อมของประชาชนในชุมชนอย่างเหมาะสมและยั่งยืน

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1

กรอบแนวคิด

5. ระเบียบและวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ประกอบด้วย การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เพื่อใช้เป็นข้อมูลและความรู้พื้นฐานในการสร้างความเข้าใจเบื้องต้นและการต่อยอดทางความคิดโดยประมวลและสังเคราะห์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้จากแหล่งข้อมูลทางวิชาการต่าง ๆ ได้แก่ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ เว็บไซต์ ฐานข้อมูลออนไลน์ ตำรา วารสารที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ และข้อมูลพื้นฐานของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept Interview) ประเด็นการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย

(1) สภาพปัญหาในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล

(2) การมีส่วนร่วมในการออกข้อบัญญัติของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 3) การสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept Interview) มาวิเคราะห์เพื่อหาคำตอบในการจัดทำร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี และนำร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบมาร่วมเสนอแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ตามประเด็นที่กำหนดไว้ โดยการสนทนากลุ่มมีเป้าหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์เพื่อจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

4) ประชากรผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ประกอบด้วย

(1) ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลขุนทะเล จำนวน 6 คน

(2) กลุ่มตัวแทนจากภาคประชาชนในท้องถิ่นพื้นที่ตำบลขุนทะเล ได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน เพื่อรับทราบถึงการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศตำบลขุนทะเล จำนวน 30 คน

(3) ตัวแทนจากฝ่ายวิชาการซึ่งเลือกมาจากความเชี่ยวชาญในทางกฎหมาย เพื่อรวบรวมวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้เหตุผลและหลักการทางกฎหมาย จำนวน 2 คน

5) การนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลตามประเด็นวัตถุประสงค์ในการวิจัยโดยประเด็นวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ประเด็นวัตถุประสงค์ข้อที่ 2) และประเด็นวัตถุประสงค์ข้อที่ 3) นำเสนอข้อมูลการวิจัยในรูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ส่วนประเด็นวัตถุประสงค์ข้อที่ 4 นำเสนอเป็นโครงสร้างของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี และวิเคราะห์เนื้อหาของข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบในแต่ละประเด็นและนำเสนอในรูปของข้อมูลเชิงพรรณนา

6. ผลการวิจัย

1. อำนาจและหน้าที่ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามกรอบอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่กำหนด ผู้วิจัยสามารถสรุปผล ได้ดังนี้

1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 เป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศ ที่กฎหมายอื่นใดจะขัดแย้งกับกฎหมายรัฐธรรมนูญไม่ได้ บทบัญญัติที่สำคัญตามรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช 2560 ที่ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 250 ที่กำหนดหน้าที่และอำนาจในการจัดทำบริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบในการออกกฎหมายที่ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญทั้งนี้เพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น

สำหรับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่เกิดขึ้นนั้น ในฐานะที่เทศบาลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง จึงมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ อำนาจหน้าที่ในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในชุมชน จึงสามารถออกข้อบัญญัติในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อกำหนดรายละเอียดในการใช้บังคับให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ซึ่งการออกกฎหมายข้อบัญญัตินั้นต้องอยู่ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช 2560 ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาของประชาชนในท้องถิ่น หรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม

1.2 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 60 บัญญัติให้เทศบาลมีอำนาจตราเทศบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย ในกรณีดังต่อไปนี้ (1) เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่ของเทศบาลที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ (2) เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้เทศบาลตราเทศบัญญัติหรือให้มีอำนาจตราเทศบัญญัติ และมาตรา 64 บัญญัติว่า “ในกรณีฉุกเฉินซึ่งจะเรียกประชุมสภาเทศบาลให้ทันทั่วทั้งมิได้ คณะเทศมนตรีอาจออกเทศบัญญัติชั่วคราวได้เมื่อได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด และเมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้วก็ให้ใช้บังคับได้” และภายใต้บังคับแห่งกฎหมายเทศบาลมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องทำในเขตเทศบาลในมาตรา 50(3) คือ ต้องรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล หรือหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยการนั้น และหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

1.3 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เป็นกฎหมายสำคัญที่กำหนดอำนาจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารและพัฒนาพื้นที่ของตน โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถออกข้อบัญญัติหรือกฎข้อบังคับเพื่อใช้บังคับภายในเขตพื้นที่ได้ ทั้งนี้ สภาเทศบาลทำหน้าที่ฝ่ายนิติบัญญัติในการตราเทศบัญญัติที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย เพื่อให้การดำเนินงานของเทศบาลเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด มาตรา 66 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ขณะที่มาตรา 67(2) กำหนดหน้าที่ในการรักษาความสะอาดของถนน ทางเดิน ทางน้ำ และที่สาธารณะ รวมถึงการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขอนามัยของประชาชนในพื้นที่ นอกจากนี้ มาตรา 71 ยังให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบังคับได้เท่าที่ไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงถือเป็นฐานอำนาจสำคัญในการออกข้อบัญญัติเทศบาลเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่รองรับการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมควบคู่กับการดูแลสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างยั่งยืน

1.4 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายที่ได้กระจายอำนาจในการบังคับใช้ให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีสาระสำคัญ คือ ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุข การกำจัดสิ่งปฏิกูลและขยะมูลฝอย สุขลักษณะของอาคาร เขตราคา การควบคุมการเลี้ยงหรือสัตว์ กิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ การควบคุม การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ กิจกรรมที่เป็นอันตรายในสินค้าในที่สาธารณะ อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข หนังสือรับรองการแจ้ง ใบอนุญาต ค่าธรรมเนียม และค่าปรับ การอุทธรณ์ บทกำหนดโทษ และบทเฉพาะกาล ซึ่งภายใต้การกำกับดูแลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีอำนาจในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นที่สามารถใช้บังคับภายในเขตท้องถิ่นนั้น ๆ ได้ พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จึงเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลสามารถออกข้อบังคับเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานีได้

2. สภาพปัญหาการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และด้านสังคม มีดังนี้

ตารางสรุปสภาพปัญหาการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีดังนี้

ตารางที่ 1

สรุปสภาพปัญหาการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ด้านกายภาพ	สภาพปัญหา - การจัดวางผังเมืองด้านระบบสาธารณูปโภค - การวางแผนและการจัดทำนโยบาย - การวางผังที่ตั้งโรงงาน - การออกแบบอาคารและบริเวณโดยรอบ - การบริหารจัดการจากหน่วยงานภาครัฐ
ด้านเศรษฐกิจ	สภาพปัญหา - โรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งยังอยู่ในที่ตั้งของชุมชน - การขยายตัวของโรงงานอุตสาหกรรมรวดเร็วส่งผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน - คนในชุมชนบางพื้นที่ยังคงประสบปัญหาในด้านสิ่งแวดล้อม
ด้านสิ่งแวดล้อม	สภาพปัญหา - การขยายตัวของธุรกิจหอพักในพื้นที่ ทำให้เกิดสภาพปัญหาในด้านการใช้ทรัพยากรที่ค่อนข้างสูง เช่น การใช้น้ำ การใช้ไฟฟ้า - ระบบสาธารณูปโภคที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของคนในพื้นที่ - มลพิษทางอากาศการปล่อยของเสียส่งออกมาจากโรงงานอุตสาหกรรม - มลพิษทางเสียง เช่น รถที่สัญจรไปมาที่เพิ่มมากขึ้นส่งผลต่อสุขภาพจิตที่มีเสียงรบกวนและการจราจรที่แออัด
ด้านสังคม	สภาพปัญหา - การเจริญเติบโตของเมืองอย่างรวดเร็ว - คนจากหลายพื้นที่เข้ามาทำงานในพื้นที่เพื่อประกอบธุรกิจเป็นจำนวนมาก - การเพิ่มขึ้นของประชากรทำให้สภาพสังคมถูกเปลี่ยนแปลงไป - การเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรกรรมจะทำให้กลายเป็นสังคมเมืองการ - การเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงอย่างต่อเนื่องทำให้เกิดปัญหาชุมชนแออัด - การใช้ทรัพยากรมากขึ้น ส่งผลต่อการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปโภค
ด้านการบริหารจัดการ	สภาพปัญหา - ความร่วมมือร่วมใจของทุกภาคส่วน - นโยบายการบริหารงานไม่ชัดเจน ขาดศักยภาพ - ความรู้ความเข้าใจในนโยบายการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเจ้าหน้าที่รัฐ - การกระจายข้อมูลข่าวสารให้ประชาชนรับทราบ

3. การมีส่วนร่วมของชุมชนในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีดังนี้

ตารางสรุปส่วนร่วมของชุมชนในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีดังนี้

ตารางที่ 2

สรุปส่วนร่วมของชุมชนในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ด้านกายภาพ	การมีส่วนร่วมของชุมชน
	- การวางแผนผังและโครงการดำเนินการ - การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ - การพัฒนาพื้นที่ในชุมชน - การอนุรักษ์พื้นที่ชุมชน
ด้านเศรษฐกิจ	การมีส่วนร่วมของชุมชน
	- การเสนอนโยบายการนำวัสดุที่ใช้ในการผลิตนำกลับมาใช้ใหม่ - การเพิ่มผลผลิตและลดต้นทุนการผลิต - การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้วัตถุดิบและพลังงาน
ด้านสิ่งแวดล้อม	การมีส่วนร่วมของชุมชน
	- การจัดการสิ่งแวดล้อมในการเพิ่มขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรม - การปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจการของโรงงานอุตสาหกรรม - การจัดการการประกอบกิจการอุตสาหกรรมที่ไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน
ด้านสังคม	การมีส่วนร่วมของชุมชน
	- การเสนอแนวทางในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ - การสร้างโอกาสการทำงานจากธุรกิจใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในชุมชน - การใช้ทรัพยากรที่ไม่ ส่งผลต่อการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปโภค
ด้านบริหารจัดการ	การมีส่วนร่วมของชุมชน
	- การบริหารจัดการที่ดีโดยคำนึงประโยชน์ของส่วนรวม - การคำนึงถึงประโยชน์ที่เกิดขึ้นของคนในชุมชนการป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อม - การป้องกันมลพิษที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชน

4. การจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ถูกกำหนดโดยกฎหมายระดับสูงกว่าข้อบัญญัติท้องถิ่น ประกอบด้วย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยสรุปได้ว่า ข้อบัญญัติท้องถิ่นมีโครงสร้างที่มีลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติซึ่งสรุปได้ว่ามีความเหมาะสมของข้อบัญญัติท้องถิ่นในการพัฒนาเมือง

อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ซึ่งการวิเคราะห์เนื้อหาของข้อบัญญัติท้องถิ่นมีขั้นตอนในการจัดทำดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์อำนาจหน้าที่ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นของเทศบาล ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์มิติของการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาล และขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์โครงสร้างในการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นของเทศบาล

7. อภิปรายผล

ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

สภาพปัญหาการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และด้านสังคม มีดังนี้

1. ด้านกายภาพ ผลการศึกษา พบว่า พื้นที่ของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ยังประสบปัญหาในด้านการจัดวางผังเมืองให้สอดคล้องกับพื้นที่ในการจัดระบบสาธารณูปโภค การวางแผน การจัดทำนโยบาย การวางผังที่ตั้งโรงงานและการจัดการพื้นที่ให้มีความพร้อมและเหมาะสม รวมทั้งการออกแบบอาคารและบริเวณโดยรอบ และการบริหารจัดการจากหน่วยงานภาครัฐ เพื่อรองรับการเจริญเติบโตทางด้านโครงสร้างของกายภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Kodsuan et al., 2022)^[5] ที่พบว่า มิติด้านกายภาพในพื้นที่อุตสาหกรรมแหลมฉบังเป็นพื้นที่เป้าหมายเศรษฐกิจใหม่ของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งตะวันออกซึ่งเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมหลักของประเทศการวางแผน การจัดทำนโยบาย และการบริหารเมืองจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อรองรับการเจริญเติบโตทางด้านสังคมและการเกิดปัญหาที่จะกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน ปัญหาจากการวางผังเมืองและการมีนโยบายยังไม่ชัดเจนจึงทำให้เกิดปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐานของพื้นที่เทศบาลนครแหลมฉบัง

2. ด้านเศรษฐกิจ ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาด้านเศรษฐกิจ รายได้ส่วนใหญ่มาจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย การให้บริการ และรับจ้างทั่วไป การประกอบอุตสาหกรรม โรงงานบางแห่งยังอยู่ในที่ตั้งของชุมชนที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วทำให้บางครั้งคนในชุมชนบางพื้นที่ยังคงประสบปัญหาในด้านสิ่งแวดล้อม โรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งยังอยู่ในที่ตั้งของชุมชนที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วทำให้บางครั้งคนในชุมชนบางพื้นที่ยังคงประสบปัญหาในด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Muichin, 2014)^[8] ที่พบว่า การเติบโตของเมืองจากจำนวนประชากรที่เข้ามาดำเนินกิจการในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุด โอกาสการเข้าถึงทางเศรษฐกิจของประชากรดั้งเดิม หรือประชากรที่มีชื่อตามทะเบียนราษฎรในพื้นที่ขึ้นอยู่กับโอกาสและความสามารถในการแข่งขันของแต่ละบุคคล ซึ่งพื้นฐานของเศรษฐกิจในพื้นที่ส่วนใหญ่มาจากสังคมเกษตรกรรม ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสในการเข้าถึงประโยชน์ทางธุรกิจ

3. ด้านสิ่งแวดล้อม ผลการศึกษา พบว่า จากการขยายตัวของธุรกิจหอพักในพื้นที่ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทำให้เกิดสภาพปัญหาในด้านการใช้ทรัพยากรที่ค่อนข้างสูง เช่น การใช้น้ำ การใช้ไฟฟ้า ระบบสาธารณูปโภคที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของคนในพื้นที่ รวมทั้งปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมมลพิษทางอากาศ เช่น การปล่อยของเสียส่งออกมาจากโรงงานอุตสาหกรรม ส่งผลต่อสุขภาพของคนในชุมชน และเสียงรบกวนที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตที่มีเสียงรบกวนและการจราจรที่แออัด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Chakriksakuncha et al., 2019)^[11] ที่พบว่าผลกระทบของโรงงานอุตสาหกรรมที่มีต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนในเขตนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ยังประสบปัญหาด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้แก่ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางเสียง มลพิษทางดิน และมลพิษทางอากาศ ทำให้คุณภาพชีวิตแย่ลง เนื่องจากความปลอดภัยในชีวิตลดลง ทั้งทางด้านร่างกายและด้านทรัพย์สิน

4. ด้านสังคม ผลจากการศึกษา พบว่า การขยายตัวของโรงงานอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นส่งผลต่อการเจริญเติบโตของเมืองอย่างรวดเร็วทำให้คนจากหลายพื้นที่เข้ามาทำงานในพื้นที่ที่ประกอบธุรกิจเป็นจำนวนมากเกิดการเพิ่มขึ้นของประชากรทำให้สภาพสังคมถูกเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่เคยเป็นสังคมเกษตรกรรมจะทำให้กลายเป็นสังคมเมืองการเพิ่มขึ้นของประชากร

แผนอย่างต่อเนื่องทำให้เกิดปัญหาชุมชนแออัด เกิดการใช้ทรัพยากรมากขึ้น ส่งผลต่อการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปโภคที่ไม่เพียงพอต่อการให้บริการ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Uttamamunee, 2020)^[11] พบว่า การพัฒนาเทศบาลนครสงขลายังประสบปัญหาด้านสังคม คือ มีประชากรแฝงที่อยู่อาศัยแออัด เด็กไม่ได้รับการศึกษา และปัญหายาเสพติด เนื่องจากไม่สามารถจัดสรรพื้นที่เป็นที่อยู่อาศัยหรือพาณิชยกรรมเพิ่มเติมได้ และตามข้อจำกัดด้านกฎหมายต่าง ๆ นี้จึงทำให้พัฒนาเมืองได้ช้า

5. ด้านบริหารจัดการ ผลการศึกษา พบว่า ขาดความร่วมมือร่วมใจของทุกภาคส่วนในการป้องกันและแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น ไม่มีนโยบายที่ไม่ชัดเจน ขาดศักยภาพ ความรู้ความเข้าใจในนโยบายการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเจ้าหน้าที่รัฐและผู้นำชุมชนในการบริหารจัดการ รวมถึงการให้ความรู้การกระจายข่าวสารให้ประชาชนไม่ได้รับความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรื่องนี้อย่างเพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Kongklam, 2025)^[6] ที่พบว่า องค์การของภาครัฐที่กำกับดูแลสถานประกอบการอุตสาหกรรมไม่ได้ชี้แจงหรือชี้แจงแล้วแต่ไม่น่าเชื่อถือ เพราะต่างฝ่ายต่างมุ่งแต่หน้าที่หรือความต้องการของตนเอง การพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืนจะต้องประกอบไปด้วยความสัมพันธ์ของสามฝ่ายหลักซึ่งประกอบด้วยภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่มีความร่วมมือร่วมใจกันอย่าง โปร่งใสและเป็นธรรมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ยั่งยืนทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม สถานประกอบการสามารถได้รับการยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม สามารถประกอบกิจการ มีรายได้ ที่สร้างความเจริญเติบโตให้กับธุรกิจ มีการปฏิบัติอย่าง ถูกต้องตามกฎหมาย ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา

การมีส่วนร่วมของชุมชนในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีดังนี้

1. ด้านกายภาพ ประชาชนในพื้นที่ที่มีบทบาทสำคัญในการเสนอแนะทางและร่วมกำหนดรูปแบบการพัฒนาให้เกิดความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผนผังเมืองและกำหนดแนวทางการใช้พื้นที่ที่เหมาะสมกับการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เพื่อป้องกันผลกระทบจากการขยายตัวของอุตสาหกรรม และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนทั้งด้านที่อยู่อาศัย สุขภาพ และการคมนาคม

2. ด้านเศรษฐกิจ ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการเสนอแนะทางการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า โดยสนับสนุนการนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่ การลดต้นทุนการผลิต และการเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้วัตถุดิบและพลังงาน ซึ่งช่วยลดของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมและส่งเสริมภาพลักษณ์ของการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มโอกาสในการแข่งขันและการขยายตลาดของภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่

3. ด้านสิ่งแวดล้อม ประชาชนมีส่วนร่วมในการติดตามและเสนอแนะทางการจัดการสิ่งแวดล้อมของโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อให้มีการควบคุมมลพิษและลดผลกระทบต่อชุมชน โดยให้ความสำคัญกับการลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ การลดของเสีย การอนุรักษ์พลังงาน และการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก อันเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

4. ด้านสังคม ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสนอแนะเพื่อสร้างโอกาสทางอาชีพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน โดยมุ่งหวังให้การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศก่อให้เกิดการจ้างงาน การขยายโอกาสทางธุรกิจ และลดผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมของประชาชน ทั้งนี้ โรงงานอุตสาหกรรมควรมีความรับผิดชอบต่อสังคมและดำเนินกิจการควบคู่ไปกับการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของชุมชน

5. ด้านการบริหารจัดการ ประชาชนเสนอให้มีการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน โดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม การป้องกันและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและให้ความรู้แก่ประชาชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความเข้าใจและความร่วมมือในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศให้สามารถเติบโตควบคู่กับคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนในชุมชนได้อย่างยั่งยืน

การจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

จากข้อสรุปของการวิจัยดังกล่าวข้างต้นนี้ หากมีการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาล ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี จะทำให้พื้นที่ในเขตเทศบาลเป็นเมืองนำอยู่คู่อุตสาหกรรม เกิดความเชื่อมโยงของโรงงานอุตสาหกรรมกับชุมชนในท้องถิ่น องค์กร หน่วยงานภาครัฐและเอกชน โดยรอบให้เติบโตไปด้วยกัน ภายใต้การกำกับดูแลสิ่งแวดล้อมที่ดีและการขับเคลื่อนอย่างจริงจังของคนในพื้นที่ ซึ่งข้อบัญญัติท้องถิ่นนี้ สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. คำนิยาม การจัดทำข้อบัญญัตินี้ได้กำหนดคำนิยามในเรื่องทั่วไปของการจัดทำข้อบัญญัติเกี่ยวกับการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ซึ่งได้แก่ ข้อบัญญัติเทศบาลเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี พ.ศ. 2567 เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พื้นที่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ สถานประกอบการอุตสาหกรรม เจ้าพนักงานเทศบาล พนักงานเจ้าหน้าที่ และผู้ประกอบการ

2. การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศกำหนดแนวทางการพัฒนาไว้ 5 ด้าน 21 ตัวชี้วัด ได้แก่ ด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม และการบริหารจัดการ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่กับคุณภาพชีวิตของประชาชน และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

3. การกำหนดมาตรการในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศได้นำหลักการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาใช้ในการควบคุมและกำกับดูแลกิจกรรมที่อาจส่งผลกระทบต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม โดยข้อบัญญัติดังกล่าว สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมและชุมชนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างยั่งยืน

ทั้งนี้ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของเทศบาลตำบลขุนทะเล จัดทำขึ้นให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 โดยมุ่งส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจควบคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชน ทั้งนี้เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างสมดุลและยั่งยืน

8. องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากวิจัย สามารถสรุปได้ในประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. บทบาทของข้อบัญญัติท้องถิ่นในการขับเคลื่อนเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พบว่าข้อบัญญัติท้องถิ่นมีศักยภาพเป็นเครื่องมือทางกฎหมายที่ช่วยในการกำหนดแนวทางการใช้ที่ดิน การควบคุมมลพิษ และการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน และการจัดทำข้อบัญญัติที่ชัดเจนสอดคล้องกับแนวคิดอุตสาหกรรมเชิงนิเวศช่วยให้เกิดการบูรณาการระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม

2. กระบวนการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบ การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ โดยเฉพาะชุมชนท้องถิ่นและภาคเอกชนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของการจัดทำข้อบัญญัติ และยังพบว่าการจัดทำข้อบัญญัติที่เป็นต้นแบบต้องมีการวิเคราะห์บริบทเฉพาะพื้นที่อย่างรอบด้าน ทั้งด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม

3. ข้อจำกัดทางกฎหมายและข้อท้าทาย มีข้อจำกัดในด้านอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อาจไม่เพียงพอในการควบคุมกิจกรรมของภาคอุตสาหกรรมบางประเภท และกฎหมายระดับชาติหลายฉบับยังขาดความเชื่อมโยงกับข้อบัญญัติระดับท้องถิ่นทำให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้

4. การส่งเสริมแนวคิดอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในระดับท้องถิ่น เทศบาลขุนทะเลมีบทบาทสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ประกอบการและชุมชนไปสู่แนวคิดอุตสาหกรรมสีเขียวการใช้แรงจูงใจทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น การลดค่าธรรมเนียมหรือการให้การยกย่องเชิงสัญลักษณ์ สามารถส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติที่ยั่งยืน

9. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เทศบาลตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ควรจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
2. สร้างความร่วมมือจากทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนให้แก่ชุมชนและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในพื้นที่
3. สำรวจความต้องการของคนในชุมชนเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนเพื่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน
4. ประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมให้คนในชุมชนและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในพื้นที่รับทราบถึงประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรม เพื่อให้เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ในการประกอบธุรกิจในชุมชนเติบโตไปด้วยกันอย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าควรทำวิจัยเรื่องการบังคับใช้และประสิทธิภาพของข้อบัญญัติท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งเป็นกฎหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้ในการกำกับดูแลและพัฒนาพื้นที่ของตนเองโดยเฉพาะในด้านสิ่งแวดล้อม ผังเมือง และอุตสาหกรรม และข้อบัญญัติท้องถิ่นยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดมาตรฐานและมาตรการที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละพื้นที่อีกด้วย

REFERENCE

- [1] Chakriksakuncha, J., Asa, R., & Dokkulab, N. (2019). Impacts of industrial factories on the quality of life of residents in Navanakorn Industrial Estate, Pathum Thani Province. *Valaya Alongkorn Review*, 14(3), 269–280.
- [2] Department of Industrial Promotion. (2015). *Handbook of knowledge on eco-industrial development*. Department of Industrial Promotion.
- [3] Jaijing, N., & Wongwisetthorn, K. (2022). *Local ordinances*. <http://phothong101.go.th/index.php/page-id-56069/39-page-id-55007>
- [4] Khun Thale Subdistrict Municipality. (2018). *Four-year local development plan (2018–2021) of Khun Thale Subdistrict Municipality, Mueang District, Surat Thani Province*. Khun Thale Subdistrict Municipality.
- [5] Kodsuwan, N., Anantanathorn, A., & Phuriphanik, T. (2022). *Sustainable industrial city development: A case study of Laem Chabang Municipality, Chonburi Province* [Unpublished master's thesis]. Burapha University.
- [6] Kongklam, U. (2025). *Community attitudes toward coexistence between local communities and industrial factories* [Unpublished manuscript].
- [7] Meksuk, C., & Chantuek, T. (2018). Application of eco-efficiency for sustainable development in the automotive parts industry. *Journal of Industrial Technology*, 14(1), 65–76.
- [8] Muichin, S. (2014). *Guidelines for eco-industrial city development in Map Ta Phut Municipality* [Unpublished master's thesis]. National Institute of Development Administration.
- [9] Surit, P. (2018). Development of appropriate indicators for local administrative organizations in implementing eco-industrial city operations. *Journal of Environmental Management*, 14(2), 6–19.
- [10] Tuntiwadakarn, C. (2017). *Final research report: Development of Northern Industrial Estates toward an eco-industrial city model*. Good Governance Institute for Social and Environmental Development.
- [11] Uttamamunee, S. (2020). *A study of urban expansion trends in peri-urban areas: A case study of Songkhla and Hat Yai urban areas* [Unpublished master's thesis]. Thammasat University.